

Agermanament amb la Missió del Gujerat

El P. Jaume Travesa, encara que estigui a milers de kms. lluny del nostre poble, se sent vilatà de Sta. Eulàlia. Cada mes rep el RONSANA, i el llegeix de dalt a baix. Després escriu la seva «llarga» carta explicant alguna cosa o fent algun comentari d'algun apartat.

Entre parèntesi, aquest fet em fa recordar aquella idea que per sentir-se membre d'una comunitat o ciutadà d'un poble no compta tant la residència com la participació que hom té. La comunicació periòdica que s'ha establert entre ell i nosaltres, entre la seva Missió i la nostra Parròquia, ens uneix i ens agermana, encara que no ens hàgim vist mai. És un cas concret de la comunió de l'Església Catòlica (universal).

En la darrera carta que acabo de rebre (16 de juny), el P. Jaume fa un comentari a l'article aparegut en l'últim RONSANA, del Sr. E. Condis, titulat «Demografia», presentant el tema des del seu punt de vista.

Abreujat i resumit el comentari, el P. Travesa diu el següent:

«És cert que aquest any 1975 arribarem als 5 bilions d'habitants a la terra. Però, què diuen les dades actuals? Diuen que la terra tal com està avui pot alimentar molt més del doble de la població que hi ha en el món. La mateixa Índia (segona nació del món en població, 600 milions d'habitants) encara no explota tots els terrenys que té. Hi ha països, com Canadà, EE.UU., que agrícolament poden produir moltíssim més. Per tant, en la generació actual no hi ha motiu per a espantar-se.

Hem de tenir en compte una cosa: cada persona posada a treballar és un element positiu per a l'economia; en canvi, posada a mendicar és un paràsit de la Societat. Entès això, major població no vol dir avui per avui font de pobresa, sinó de riquesa. El qui viu de renda és quasi com un mendicant.

El problema d'Europa és el següent: la gent vol reduir el nombre d'habitants (control de natalitat) per raons egoistes. Les dones no volen passar massa vegades pels dolors i perills del part; els pares prefereixen tenir més comoditats que tenir un altre fill. Les despeses de l'educació dels fills fan por.

Un aspecte a considerar en l'economia de les nacions és que avui dia en les indústries hi ha una tal producció que en 5 anys els mercats queden saturats. Fa pocs anys a Espanya ningú tenia cotxe i ara quasi bé tothom en té. S'han fet les indústries a grans proporcions, i ara els cotxes que es venen són pocs en comparació als que es produeixen. Però si hi hagués el do-

ble de població aquestes crisis econòmiques no hi serien, perquè si ara per quedar saturats els mercats tarden 5 anys, aleshores en tardarien 10, i no hi ha res d'us constant que arribi a superar els 10 anys; per tant, no hi hauria tal crisi.

Aquestes idees que exposo no són meves, sinó d'un grán economista anglès que va venir a Bombay a fer una conferència amb motiu del Congrés Eucarístic. Ell va venir a dir que el control de natalitat europeu no és per raons economistes sinó simplement egoistes.

El cas de l'Índia és una altra qüestió. L'Índia quan va obtenir la independència tenia una població molt nombrosa, una indústria primitiva, sense desenvolupar, uns instrument de treball rudimentaris, i una població miserable, analfabeta i amb una gran quantitat de mendicants. Com he dit abans, en una societat educada i treballadora cada persona és una font de riquesa, però l'Índia es troba que hauria de crear cada any uns 10 o 12 milions de llocs de treball, segons l'augment de població registrat. I no hi ha govern, per més llest que sigui, que pugui trobar ocupacions productores a la velocitat de 12 milions per any. En aquests 4 anys de sequestat el Govern ha donat a l'estat del Gujerat empleu a quasi 2 milions de persones. Però això no ho pot fer ordinàriament a cada estat dels 20 que té. Per això el Govern es veu impotent i ha considerat que és indispensable el control de natalitat. Sembla que aquí hi ha, humanament parlant, una vertadera necessitat demogràfica.

Però a la pràctica també falla la teoria aquí. Primerament perquè la gent dels pobles encara consideren els fills com una riquesa; segonament perquè els analfabets, que són molts, no comprenen la necessitat del control. Els únics que controlen el nombre de fills són els rics i els benestants, els únics que no ho haurien de fer. Ens trobem que augmenten els paràsits de la societat i els ciutadans que la podrien salvar no augmenten.

Tot el que he dit fins aquí ens demostra que estem en una situació no gens fàcil, tot el món plegat: Europa no canviarà la seva mentalitat egoista controlarà el nombre dels fills, i l'Índia i els països de l'Orient augmentaran els fills pobres i miserables. Així anirem continuant fins... quan?; o fins que passi... què?»

El P. Jaume acaba la seva carta dient que és trist que els europeus redueixin el nombre dels fills perquè és costós i difícil educar-los, i, en canvi, a l'Índia el Govern posi multes als pares que tenen més de cinc fills. «Els catòlics —diu—, hauríem de tenir en compte aquests pensaments».

MN. JAUME ABRIL

Poesia a les parets

Les parets de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona han esdevingut, durant un mes, insòlit finestral a la poesia. Al voltant de sis-cents folis representatius de l'obra d'uns cent trenta autors, han empaperat el marbre fred del hall d'aquella Facultat. Motiu: la «III Mostra Oberta de Poesia», organitzada per la Comissió de Cultura dels futurs «picaplets». A la curiosa exposició, que ha estat un autèntic èxit, hi han participat poetes ja consagrats com Joan Brossa, Iglesias del Marquet, Guillem Viladot, Anton Sala-Cornadó, José Cruset, X. Bru de Sala, Ramon Pinyol, Cristina Peri Rossi i un llarg etcètera de poetes que tenen el prestigi guanyat per la seva obra publicada.

Els idiomes usats han estat nou, abundant sobretot el català i el castellà. També el gallec hi estava representat, i el francès, i l'anglès, i l'italià, i el suec, i l'esperanto, i... la preciosa llengua d'Astúries, el bable. Des d'Oviedo, el promotor de la I Assemblea Regional del Bable, En Lorenzo Novo Mier, poeta i col·laborador en diverses publicacions i diaris, envià a la Mostra de Poesia la seva col·laboració en el seu propi idioma. I no fou l'únic representant d'aquesta llengua, ja que hi havia també un altre poema en bable enviat des de Valladolid.

Un preciós cartell, elaborat gentilment pel pintor Pere Viladecans, ens ha anunciat l'exposició des dels vidres de les galeries d'art, llibreria i llocs freqüentats de Barcelona. Tots els diaris d'Espanya han fet córrer la notícia d'aquesta exposició, i els rotatius barcelonins l'han augmentada amb un reportatge.

La poesia, que sempre ha estat la germana petita de la literatura, ha tingut amb aquesta Mostra l'homenatge viu i sincer d'una gent, els poetes (mestres i aprenents), i el testimoni constant d'interès per part del nombros públic que diàriament visita la exposició.

Ara, entre les presses dels exàmens i la calor que ens empaïta, aquelles parets de la Facultat de Dret ens tornen a mostrar el seu marbre fred, tot esperant que l'any vinent els poetes les vesteixin de paraules...

Joaquim BRUSTENGA-ETXAURI

